

אור הנר

עורך: נדיה אטון

דבר העורך

"שופטים ושוטרים תתן לך בכל שעריך"

והחל לדפוק על הקירות עד שהגיע לתקרה. כשדפק בחוזקה על התקרה, נפלו כמה עצים והבן שלי צנח מהתקרה, הוא תפס את בני בחוזקה, עיקם את ידו, הוציא אותו החוצה, סגר את הדלת ושתי יריות נשמעו באוויר. שתי יריות שפילחו את לבי לנצח. ועכשיו תאמר לי כבוד הרב, איך אוכל לסלוח? .."בני לא יציל את בנו!!".

הרב, שהיה מוצף בדמעות, פנה אל האיש ואמר: "אני מבין ללבך, אבל מה הבן שלו אשם? אולי יש משהו שמסתתר פה ואנחנו לא מודעים אליו? הרי נסתרות הן דרכי האל.. וחוף מזה יש לנו אפשרות לעשות פה קידוש ה' גדול, בוא נלך ונדבר איתו."

לאחר שעות רבות של שכנועים מצד הרב, הסכים האב. הם הגיעו לפתח ביתו של האיש וכשנפגשו עיניהם, האב הנרגש כמעט והתמוטט. אבל אז פתח האיש את פיו ואמר: "אתה כועס עליי שנים רבות וכל החיים חיכיתי לרגע שאראה אותך כדי שתדע את האמת ומשמיים זימנו לנו את הרגע הזה עכשיו. הגרמנים רצו להרוג את כל הגברים בחדר שלכם, כי הם ידעו שיש שם ילד קטן שגונב להם. אני רציתי להפחית את הנזק ואמרתי להם שאלך ואהרוג רק את הילד בכדי להציל אתכם. כשהוצאתי אותו החוצה, לא הייתי מסוגל להרוג אותו, אבל השומרים היו לידי, לכן יריתי שתי יריות והרגתי את שני השומרים. משם הברחת את הילד למנזר שהיה בקרבת מקום. הגרמנים שידעו שבגדתי בהם, לא יכלו להרוג אותי כי הם היו זקוקים למידע שלי בבניית פצצות ולכן הם פגעו בגופי באופן כזה שלא אוכל להוליד ילדים לעולם. כשנגמרה המלחמה, ידעתי שאין לי סיכוי להביא ילדים לעולם, ולכן הלכתי למנזר וביקשתי את הילד שהשארת שם. הם החזירו לי אותו, ואני גידלתי אותו כל השנים בחום ואהבה, והילד הזה, שזקוק להשתלת מוח עצם... - הוא בעצם הילד שלך!!!"

מכאן עלינו ללמוד כל אחד ואחד לעצמו, אף שנראה לו כי פלוני אינו מתנהג בצורה נכונה בכל העניינים שבעולם אם ברוחניות אם בגשמיות, עלינו מוטל תמיד לחפש ללמוד על כולם זכות...

יהי רצון שנדע ללמד זכות על כל עם ישראל ונזכה לאחדות אמיתית בין כל חלקי העם, אמן, שבת שלום ומבורך.

כבוד הרב.. ובוודאי שלא אגרש אותך מביתי, אבל אם תמשיך לנסות ולשכנע אותי, אני אצא מהבית."

אמר לו הרב: "הרי כל המציל נפש אחת מישראל כאילו הציל עולם ומלואו" האב נשאר קר וקפוא ולאחר כמה דקות, לעיני כל ההמונים, פתח האב את דלת הבית ויצא.

הרב היה בהלם, פנה לבן ואמר: "יש פה סוד גדול שאני חייב לדעת אותו."

ענה הבן ואמר: "אבא אדם סגור, אבל כשהוא שותה יין, ליבו נפתח. בליל הסדר מצווה לשתות כמה כוסות של יין, אם כבוד הרב יוכל בבקשה להגיע אלינו בסוף ליל הסדר, אולי נוכל לדבר אל ליבו."

ואכן כך היה, הרב הגיע לביתם בסיום ליל

הסדר, האב שכבר היה מבושם מהיין פנה אל הרב ואמר: "כבוד הרב, אני מתנצל על התנהגותי באותו יום, אספר לך את הסיפור שעומד מאחורי הסירוב שלי שבני יתרום לבנו מוח עצם ואין לי ספק שכבוד הרב יסכים איתי". הקשיב הרב לכל מילה והאיש החל לספר:

"אני ניצול שואה. בגטו היינו כמה גברים בתוך חדר אחד קטן, עובדים קשה ולא מקבלים אוכל, הבן שלי הקטן היה איתנו, אבל הגרמנים לא ידעו על קיומו כי היינו מחביאים אותו בתקרת העץ של החדר. בלילה היינו מוציאים אותו והוא היה גונב לגרמנים אוכל ומביא לנו. אותו אדם שאנחנו מדברים עליו, שאתם רוצים ומתחננים שנתרום לבנו מוח עצם היה מומחה לבניית פצצות. הוא היה עובד בשביל הנאצים, ובונה להם פצצות. לכן הוא היה מכובד מאוד, היה מסתובב בגטו בגאווה עם שני שומרי ראש. יום אחד הוא נכנס לחדר שלנו עם מקל בידו

בפרשת שופטים התורה פותחת בציווי "שופטים ושוטרים תתן לך בכל שעריך", בכל עיר ועיר ישנה חובה להעמיד בית דין שישפוט בין אחד לשני, דין אמת וצדק.

נשאלת השאלה: הרי כלל ידוע הוא שבתורה הקדושה לכל אות ולכל מילה ישנה משמעות, אם כן מדוע התורה מוסיפה את המילה "לך" שנראית לכאורה מיותרת "שופטים ושוטרים תתן לך בכל שעריך", מספיק היה לכתוב "שופטים ושוטרים תתן בכל שעריך".

אלא נראה שהתורה רוצה ללמד אותנו שיעור מאלף בעבודת ה', לפעמים אדם רואה מעשה שחבירו עשה והוא רוצה לשפוט אותו, מדגישה התורה שופטים ושוטרים תתן עליך לשפוט את עצמך ולא את אחרים, ועל האחרים עליך ללמד זכות.

סיפור נפלא סיפר הרב יצחק לסרי רב קהילת "תהילת יצחק" בפלורידה: מסופר על בחור חרדי שהלך ברחוב ז'בוטינסקי המחבר בין בני ברק לרמת גן, באחד מלוחות המודעות הוא ראה מודעה על בחור צעיר שחלה במחלה הנוראה והוא זקוק בדחיפות להשתלת מוח עצם.. "ומי שמוכן יהיה לתרום יבוא על שכרו מן השמיים" הבחור התרגש והלך לקופת החולים כדי לבצע את הבדיקות.

לאחר כמה ימים התקשרו להודיע לו שהוא נמצא מתאים, ניגש הבחור החרדי אל הרופא המטפל וביקש לפגוש את הבחור שהוא אמור לתרום לו מוח עצם, כשנפגשו הוא ראה מולו בחור חילוני והתפתחה ביניהם שיחה ארוכה של כמה שעות, על המחלה, על הדת וכמובן על החיים - שיחה בה הם נקשרו אחד לשני בלב ובנפש.

חזר הבחור החרדי לביתו וסיפר לאביו על הפגישה המרגשת שהייתה לו. האבא הקשיב לכל מילה ושאל מי הבחור ומאיזו משפחה הוא. ברגע שהבן אמר מי הבחור ומי אביו, זעק אביו זעקה גדולה ואמר: "מי, הוא ?? אני אוסר עליך לתרום לו. על גופתי המתה אתה תתרום לו!" הבן נבהל מאוד מתגובת אביו "אבל אבא.. זה פיקוח נפש!!" והאבא המשיך בשלו: "אתה לא תתרום לו!!" הבן לא הבין מה קרה לאביו, הוא ניגש וסיפר את זה לרב מקובל גדול שהגיע באופן מיידי לביתם, ניסה לדבר אל ליבו של האב ולשאול למה הוא מתנגד.

אמר האבא לרב: "אני מכבד מאוד את

פרשת שופטים

דבר תורה לסעודה שניה

אור החיים הקדוש

"ויספו השטרים... ואמרו מי האיש הירא ורך הלבב ילך וישב לביתו..."

שואל האור החיים הקדוש: מדוע אותו אדם היה ירא. רבותינו בגמרא אמרו (סוטה מד.) זה הירא מעבירות שבידו.

ומסביר האור החיים על פי הפסוק בישיעהו (ל"ג, י"ד): "פחדו בציון חטאים", שכל מי שיש בידו עבירות ליבו ירא וחרד מעצמו. גם כשאינו יודע שיש בידו עבירות הפחד נכנס לליבו הפחד במלחמה, וכך מתגלה שיש בידו עבירות.

האור החיים מביא דוגמא: בבית יוסף חלק או"ח (סי' נ"ד) כתוב בשם הירושלמי שאפילו עבירה קטנה שדיבר בין ישתבח ליוצר גורמת לפחד שיכנס לליבו, והטעם לזה כי הנכנס למלחמה צריך נס להינצל מחרב אויב, ואם יש לו עבירה אינו ראוי לנס. ומזלו יפחיד אותו כי המזל מרגיש שיש בו סכנה.

דבר תורה לסעודה ראשונה

"כי האדם עץ השדה"

בפרשת השבוע התורה מצווה אותנו שכל עץ שיש עליו פירות אסור לחרות אותו, והטעם לכך "כי האדם עץ השדה".

ושואלים חז"ל במה ראתה התורה דימוי בין האדם לבין עץ השדה?

וביארנו שהאדם דומה לעץ במהלך החיים שלו, כמו שהעץ הוא שתיל קטן ומשקים אותו ומטפחים אותו תמיד ולאט ולאט הוא גדול עד שכבר הוא מוציא פירות.

כך הוא האדם, נולד תינוק קטן ומאכילים אותו ומשקים אותו ומטפחים אותו, עד שגדול לאט לאט, וגם הוא מביא ילדים לעולם. וכמו שעל העץ עוברים סוגי תקופות שונים בחורף הוא נראה כאילו הוא נובל ובלי פירות, ובאביב הוא חוזר לשוב ולפרוח, כך האדם לא צריך לפחד מתקופות בהם הוא רואה משברים בכל סוגי התחומים, ולעולם לא יתיאש, וכמאמר התנא "יגעת ומצאת תאמין".

דבר תורה לסעודה רביעית

כיוון התפילה

אם טעה והתחיל להתפלל כשפונה לצד צפון או דרום, והרגיש בדבר באמצע תפלתו, יטה פניו כלפי מזרח, אף על פי שכל גופו לצד צפון או דרום. אבל אם טעה והתחיל להתפלל לצד מערב, ומפנה אחוריו אל המזרח, צריך לעקור רגליו ולהפנות גופו ופניו כלפי מזרח, בין כשהוא בבית הכנסת ובין כשהוא בביתו. והרואה את חבריו שמתפלל לצד מערב, צריך להפסיקו באמצע תפלתו ולהורות לו הצד הנכון.

אדם עיוור האם צריך לכוון פניו

סומא (עיוור) חייב בכל המצוות שבתורה. ואם היה הסומא מתפלל לצד שאינו נכון, אם היה הדבר בציבור, צריך הרואה אותו להטותו ולהעמידו כנגד הצד הנכון, אף על פי שבזה הוא עוקר רגליו. אולם אם לא היו שם מתפללים באותה שעה, אם היה הסומא פונה לצד צפון או לצד דרום, באופן שבנזקל יכול להטותו לצד מזרח, נכון שיעשה כן, אבל אם היה עומד לצד מערב, אין צריך להפסיקו ולעקור רגליו ולהטותו לצד מזרח, מפני שבזה מקרה יש לחוש להפסק. ויסמוך על דברי האומרים שהשכינה בכל מקום.

דבר תורה לסעודה שלישית

הבן איש חי

"ויספו השוטרים לדבר אל העם ואמרו מי האיש הירא ורך הלבב ילך וישב לביתו..." "רבי יוסי הגלילי אומר... זה המתירא מעבירות שבידו" (סוטה מד.)

הדגשה מיוחדת ישנה ל"עבירות שבידו", מה הן העבירות הללו המתייחסות דווקא אל הידיים? כידוע שאופיו ותכונותיו של האדם רשומות בשרטוטי ידו, ואודותיו נאמרה "חכמת היד" להבנת קווי הידיים, כמפורש בזוהר הקדוש, אם כך גם העוונות נרשמים וניכרים שם למבינים, לעומת סוגי עוונות הנרשמים בשרטוטי המצח, וגלויים לחכמת האלוקים. אך בעוד שעל המצח נרשמות העבירות החמורות, הרי על הידיים נרשמות העבירות הקלות, אלו שהאדם דש בעקביו. ואכן, הסיבה שאין האדם מרגיש בחומרתן נעוצה בכך שהן מיוסדות על התכונות החומריות שיש באדם, ומהן נובעות עבירות הללו כגון: לשון הרע, גאווה, וכדומה. בעלי העברות החמורות לא יצאו כלל למלחמה, הכרזת משוח המלחמה דרושה אפוא רק עבור בעלי עבירות שהן קלות בעיני אדם, המסומנות כאמור בסימני הידיים. לגבי חטאים 'קטנים' הללו, אשר האדם אינו מרגיש בעצמו כי 'בעל עוון' הוא, וכי מלכתחילה הוא חש בטוח לצאת למלחמה, אז מגיעה ההכרזה המיוחדת עבורו, שישב לביתו!

למזון שלם ברחוקי רחוק

מישל בת רחל
אסתר בת לאה
תנצבה

למזון שלם ברחוקי רחוק

מדי בת רחל
דוג'ה סלומון
בן דבקה
חנה בת חפסה
תנצבה

"כל השונה הלכות בכל יום..."

שו"ת עם
הרה"צ אורן נודית

דיון משפחתי עם הרב יצחק זלברשטין

שו"ת עם
הרה"צ בנימין הורוה

הלכות שבת

שאלה: האם יש עניין לחדש בשבת כל בגד חדש שקונים אפילו ליום חול, למרות שהוא מיועד ליום חול?

תשובה: נכון להמתין בברכת שהחיינו לברכה בשבת קודש משום כבוד שבת, והוא הנהגה נכונה ממידת חסידות משום כבוד שבת, הן בבגד המיועד לשבת (ולבוש אף בזמן שמחה נכון שיברך בפעם הראשונה בשבת) והן כשקונה פרי חדש, אולם בגד המיועד לימות החול יברך בשעת לבישה הראשונה בימות החול, ולא ילבשו בשבת כדי לברך עליו ברכת שהחיינו.

שאלה: האם יש עניין ומקור לאלו המשאירים יין של הבדלה במוצאי שבת (במידה ונשאר ממה ששתה), עד למחרת בבוקר יום ראשון או לא?

תשובה: מנהג טוב להשאיר כמה טיפות מכוס של קידוש ליל שבת, וכן להשאיר חתיכת לחם מסעודת הלילה עד לשחרית וכן היה מנהגו של רבנו האריז"ל. אומנם לא הוזכר להשאיר מכוס של הבדלה למחרת, מלבד מה שממלאים את כוס ההבדלה על גדותיה, ונשפך ממנו מעט לתוך הצלחת.

שאלה: כשיש שעת דחק כגון שרוצים להקפיא את הבניה בישובי השומרון, והחוק אוסר לבנות למי שלא התחיל ביציקת בטון, ולא יספיקו לצוק בטון לפני שהחוק יכנס לתוקפו האם יש היתר לבנות ע"י גוי ופסק עמו בקבלנות ויעבוד בשבת.

תשובה: אם היהודי פוסק עם הגוי לבנות ביתו בקבלנות, מותר לעבוד בשבת והוא משום יישוב ארץ ישראל, וטוב שיאמר לקבלן הגוי, והגוי יאמר לפועלים שלו שהיו שבות דשבות.

מקום כל כמה ש"יכול לאגס עצמו, מחבב לעשות זאת ולא לצאת באמצע הקריאה. והוסיף שאף אם צריך לנקות, שיעבור על אסור 'בל תשקצו', לא יצא באמצע הקריאה, כי דינו כתפלת העמידה, שגדול כבוד התורה כבוד השכינה, ולכן צריך להמתין עד שיגמר העולה את קריאתו (אם ביטלם להשהות עצמו).

הרי לנו ש"אסור יציאה באמצע הקריאה חמור כל כך, ואפילו במקום אגס גמור אסורה היציאה, ולכאורה נצטרך לומר כן גם בשאלתנו, שלמרות האגס לרדת בתפלה שבלוד, אין היתר לעזוב באמצע קריאת התורה.

אולם, נראה שנתן לעצו לנוסע, לרדת בתפלה, אף לא לעזוב את המקום, אלא לעמוד ברציף ולהמשיך להאזין לקריאה. זאת משום שהאסור הוא להיות 'עוזב' הספר תורה, אף כאן, כאשר הרקבת עצרה בתפלה, האיש לא עזב את הספר תורה, אלא נשאר לעמוד ברציף, וממשיך לשמע בצמא את הקריאה, ונעזין יכול היה להמשיך לעמוד ולשמע את הקריאה, אלא שהרקבת עזבה את המקום. כך שהספר תורה הוא 'מתרחק', ובפסק נאמר שרק עוזב ה' יכלה אף לא במקרה שהספר תורה 'עוזב' את האדם, (וכעת שספר התורה נסע עם הרקבת, פמכו שהתפלת אינו צריך לרדת אחריו).

לסכום: נראה שנוסע הרקבת רשאי לרדת בתפלתו, באופן שיעמד ברציף וממשיך לשמע את קריאת התורה, עד שהרקבת תעזוב.

ספר יהודי ירא ה': אני נוסע ברקבת מדי בקר בקו 'באר שבע-תל אביב', ויורד בתפלה שבמקום עבודתי בעיר לוד. את תפלת שחרית אני נוהג להתפלל יחד עם נוסעים נוספים במהלך הנסיעה, בקרון האחרון שברקבת, שמשמש בכל בקר כ'בית תפלה' עבור מתפללים רבים שגאלצים להתפלל בדרך למקום עבודתם.

בימי שני וחמישי מוציאים אנו ספר תורה מארון מיוחד שהתקן בקרון, מניחים אותו על כיפה קטנה, וקוראים בו את קריאת התורה. בדרך כלל מסתיימת קריאת התורה ברקבת לפני ירידתי בלוד, אף באחד הימים, הקריאה היתה בפרשת שפטים. כידוע קריאת השלישי בפרשה זו מעט ארכה, ובמהלכה עצרה הרקבת בתפלה שבלוד (ברור היה שעוד לפני שתסתים הקריאה יסגרו הדלתות והרקבת תמשיך בנסיעה).

הסתפקתי כיצד עלי לנהג - הרי הלכה בדינו, שאסור לצאת מבית הכנסת באמצע קריאת התורה, ועל היצא נאמר: 'ועוזב ה' יכלה' (ש"ע או"ח סי' קמ"ו ס"א); אולם אם אשאיר ברקבת, אאלץ להמשיך בנסיעה עד לתפלה הבאה בעיר אחרת, ומשם אחר שוב ללוד ואגיע לעבודתי באחור גדול...

כיצד יש לנהג במקרה שכזה?
תשובה:

בספר ערוך השולחן (סי' קמ"ו ס"א) מבאר, שבאמצע הקריאה אסור לצאת אפילו במקום צר גדול או אגס גמור, ואף על גב ד'אגס רחמנא פטריה', מכל

דיני יציאה לחוץ לארץ

שאלה: האם מותר לצאת מארץ ישראל לחוץ לארץ לטיול ולנופש או לקברות צדיקים.

תשובה: לצורך טיול לתאורה בלבד אסור. ולצורך נופש גופני עד שלשים ימים או לצורך לראות פלאי הבריא. או לצורך קברות צדיקים המיקל יש לו על מי לסמוך.

שאלה: האם מותר לצאת לנופש למלון בעיר אילת.

תשובה: לגבי יציאה לנופש וטיול דינה כחול כמבואר בתשובה לעיל.

שאלה: האם מותר לצאת לחוץ לארץ לראות פגעי השואה, והאם כהנים מותרים ללכת במקומות אלו.

תשובה: המיקל יש לו על מי לסמוך. ולגבי הכהנים ראוי שלא להיכנס למקום המשרפות ובאזור המשרפות יש ללכת על רצפה ולא על אדמה.

שאלה: כשרואים אנשים שעוצרים טרמפים בדרך האם מותר לעצור להם, או שיש חשש איסור של מסייע בידי עוברי עברה.

תשובה: חובה ומצוה רבה לקחת טרמפיסט כשאין לנהג קושי מוצדק לקחתו, וכמובן במשנה זהירות, אף שאין לאדם לעצור טרמפים מכיון שהנזקים הרוחניים רבים הם.

לדפואה שלומה

ברוך חי בן לאה
רחל בת שרה
מידה מרים
בת רחל

לדפואה שלומה

יוליה בת לדיסה
דוד בן מטיאנה
סולטנה
בת פרחא

לזיווג הגון

שירה
בת ציפורה

למנוח שלום ברחמי רח

שרה בת לאורה
ינית בת רחל
שמעון בן מרסל
תנצבה

למנוח שלום ברחמי רח

לאה בת
סוליקה רביבו
ז"ל (ה"ד)
תנצבה

הלכות ומנהגי חודש אלול חלק ב'

צדיקים במיתתם קרויים חיים

דיני חודש אלול

ברכות השחר לפני הסליחות

צריך להיזהר לברך ברכות השחר עם ברכות התורה, לפני הסליחות, כיון שנכללים בהם פסוקים, וכמו שכתב מרן בשלחן ערוך, שנכון לחוש שלא לומר שום פסוק אפילו דרך בקשה ותחנונים אלא עד לאחר שיברך ברכות התורה.

"לדוד ה' אורי וישעי"

מנהג יפה לומר אחר תפלת שחרית מראש חודש אלול עד הושענא רבא מזמור "לדוד ה' אורי וישעי ממי אירא" וכמו שדרשו "אורי" בראש השנה, "וישעי" ביום הכפורים, כי יצפנני "בסכה" רמז לסוכה.

לאכול לפני הסליחות

הקמים באשמורת הבוקר לאמירת סליחות, בחודש אלול, וחלש לבם, ורוצים לטעום מיני עוגה ופירות, יש להזהר שאם עלה עמוד השחר אסור להם לטעום, מלבד כוס תה או קפה (ובזה מותר אפילו עם סוכר). אומנם לפי הזהרה הקדוש כל שישן בלילה, וניעור, אפילו קודם עמוד השחר לא יטעם כלום, ורק מים או קפה ותה מותר.

כפוש במעשים

חודש אלול הוא הזמן המתאים לפשפש במעשיו ולהרבות בתורה ובמעשים טובים, ולשוב בתשובה הן ממעשים רעים והן ממידות לא טובות. ואחד הטעמים שתוקעים בשופר בחודש אלול לעורר העם לתשובה.

"השבינו אבינו לתורתך"

נכון לכוון היטב בברכת "השיבנו", ולהתפלל על אלה שנטו מתורת ה' ויצאו לתרבות רעה, ובפרט אם הם קרוביו, כי ימים אלו נזכרים ונעשים, והם ימי רצון ומסוגלים להחזירם בתשובה, על ידי שיערה עליהם רוח ממרום.

בדיקת תפילין

מנהג חסידים ואנשי מעשה לבדוק את התפילין והמזוזות בחודש אלול, ומכל מקום אין חיוב מעיקר ההלכה לבדוק. ואם התפילין נכתבו בידי סופר מומחה, אינו צריך לבדוק אפילו לאחר כמה שנים.

בדיקת מזוזות

מזוזות מעיקר ההלכה חייב לבדוק פעם אחת בכל שלש שנים ומחצה, ומנהג חסידות להחמיר לבדוק בחודש אלול מידי שנה בשנה.

חתונה בחודש אלול

מותר לעשות נישואין בכל ימי חודש אלול, ואין בזה כל חשש לא מצד ההלכה ולא מצד המנהג. ואמנם בן ישיבה עדיף שיקדים את נישואיו לערב ראש חודש אלול, כדי שלא לגרום הפרעה בסדרי הישיבה בחודש אלול. אך אם לא עלה בידו להקדים, לא ידחה החתונה לאחר הימים הנוראים.

"לשנה טובה תכתבו ותחתמו"

נוהגים שהכותב מכתב לחבירו בחודש אלול, כותב בתחילת המכתב "לשנה טובה תכתבו ותחתמו".

רבי שמשון חיים בעל ה"זרע שמשון" זיע"א

הרב רבי שמשון חיים בעל ה"זרע שמשון" הרב נולד במודינה לנחמן מיכאל נחמני. אימו היא בתו של רבי יהודה מצליח פאדובה, רב הקהילה במודינה. למד מפי רבי אפרים כהן ליפשיץ מאוסטראה, הפוסק במודינה. בהמשך למד במנטובה מרבי דוד פינצי, חמיו של הרמח"ל, ומרבי אביעד שר שלום באזילה, בעל ה"אמונת חכמים". קבלה למד מפי רבי בנימין הכהן ויטאלי. לאחר לימודיו במנטובה, עבר לפיזה, החל ללמד שם תלמידים, ולהפיץ תורה ברבים.

בהמשך עבר לסיינה, ובהמשך חזר לעיר הולדתו מודינה, שימש בה כרב קהילה, ועמד בראש בית כנסת.

הרב היה בקיא בקבלה מעשית, עליו העיד החיד"א הקדוש בספרו "שם הגדולים" כי היה בעל רוח הקדוש, ציווה הרב לגנוז את ספריו בקבלה בתוך קברו וכך עשו.

בהיותו בן 20 בלבד נתמנה הרב לדיין בעירו ויסד חבורת לומדים המסיימים את ש"ס משניות פעם בחודש לע"נ הנפטרים.

הרב היה ידוע במעשי ניסים ורבים שיחרו לפתחו להיושע מברכותיו.

לרבנו שמשון חיים היה בן יחיד ומיוחד שנפטר בחיי אביו. אמר ר' שמשון חיים אין לי זרע שימשיך אותי, הזרע שלי הוא ספר החידושים

על התורה וחמש מגילות שנקרא "זרע שמשון" וכך כתב בהקדמה לספרו: "ללמוד בספר זה בפרט לאחר מותי כי לימודם יהיה להשיב נפש ולעידון רוח ולזכות נשמות וצדקה תהיה להם וצדקתם תעמוד לעד לאכול בעוה"ז ולשבוע לעוה"ב ובעל הגמול ישלם בזכות זה שגר טוב לגומלי חסד של אמת במותב תלתא: בני חיי ומזוני טבי דבזכותא תלו." "אני בעניי ובמרירות לבבי הולך ובוכה על כי אין לי בנים וזרע יעבדוני אחרי מותי... להישאר אחרי ברכה ולהיות שמי לזכרון". הרב הבטיח הבטחה גדולה ונוראה שכל מי שיקבע עיתים ללימוד בספר זה: "ועיניכם תיראנה בנים ובני בנים..." בתים מלאים כל טוב, גם עושר וגם כבוד לא יסופו מזרעכם". רבים רבים נושעו בזכות קביעות ולימוד בספר, מחלות נעלמו, שידוכים שנפתחו, פרנסה, זרע של קיימא.

בתשעה באב ה'תקל"ט הרב נחמני נפל ונפצע, בהיותו בגיל 73 וכחודש לאחר מכן הוא נפטר ברג'ו אמיליה. בצוואתו ציווה לחלק את ממנו לעניים, ושלא יספרו כלל בשבחו, מלבד זאת - שרצה לזכות את הרבים, להעמיד תלמידים, ולחדש חידושי תורה אמיתיים.

רבני איטליה במדינה כולה עסקו בהספדיו. הוא נקבר ברג'ו אמיליה, אולם כ-30 שנה לאחר פטירתו, הועברו כל העצמות לבית קברות אחר, ובו לא צויין מקום קבורתו.

אי"ה יום שבת ו' באלול יום הילולתו זיע"א

לברכה והצלחה

אלג'דיה
בת מרים
מרים (מיד)
בת דות

לברכה והצלחה

משה ואסתר
חודאדי
אביעד וגל
חודאדי

לברכה והצלחה

מרדכי ויפה
מזרנו וב"ב
ליאור ושיד
מזרנו

לברכה והצלחה

חיים לוי וב"ב
רון רבקה
הודיה לוי

לברכה והצלחה

דודית
בת עמליה
יצחק בן חנה

